

Universitätsbibliothek Paderborn

**Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis
Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev
De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo**

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

I. Inquiritur qua ratione se gesserint majores nostri quando jurisdictione ecclesiastica secularem invadebat. Ed de re altum silentium apud vetetes, quia Episcopi suis finibus se continebant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

*tempore aut modo in ejus dominium deducta est,
propter culpam quam fecit dominio Ecclesie, cuius
Episcopus est, vindicari. Eadem poena infligi-
tur si quis ante peractam & discussam accu-
sationem, si quod forte crimen objiciatur
electo manum imposuerit. Praeter eas pe-
nas, alia quoque iudicata est à Iustiniano ad-
versus Episcopum qui Ecclesiam suam ultra
annum deseruerit, scilicet ut illi ab Oecono-
mico Ecclesiae nullæ expensæ subministren-
tur. Quæ congruit cum bonorum capione
qui hodie in Gallia adversus desertores &
adversus contumaces Episcopos à judicibus
decernitur.*

C A P V T X I.

Synopsis.

I. Inquiritur qua ratione se gesserint majores nostri quando jurisdictio ecclesiastica secularem invadebat. Ea de re altum silentium apud vetetes, quia Episcopis suis finibus se continebant.

H. Harmac contentionum exemplum in Gregorio quarto. Divisio regni à Ludovico inter filios facta; sacramento confirmata est. & subscriptione Romani Pontificis. Ab ea recessit ob Carolum e secundis nuptiis pregnatum. Inde bellum filiorum adversus patrem. Gregorius à filiis stare putatur. De eo antiqui scriptoris verba.

III. Locis ille male trahitur ad Regis immunitatem, ne possit excommunicari. Explicatur Gregorij propositum, ut prima divisio regni non infringetur, ex Agobardo. Episola huius nomini edita est fragmentum eius epistole. Gregory I V. ad Episcopos Gallie, unde hac contentio illustratur.

IV. Epistola verba expenduntur. Evocaverat Episcopos. Illi contumacius respondent. quod Gregorius refellit. Episcopi scripserant excommunicationem. quam Gregorius parabat. pertinere ad injuriam imperatoris potestatis. Afferit Ponitrix. sibi injuriam fieri non posse. intacta gloria apostolica dignitate. Fidem seu sponzionem Imperatori prestiitam. a se non violari.

V. Referuntur verba Episcoporum, qui excommunicacionibus Pape se non assensuros profitebantur. & periculum honoris illi minantur. Explicantur illa verba, & autoris via Ludovici, qui temeritatem Episcoporum in hoc capite damnat.

VI. Ex hoc facto colligitur sententiam totius Ecclesie Gallicanae eam fuisse, a Pontifice excommunicaciones ferri non posse pretextu perjurij aut bellorum, ob divisionem regni mundani. Gregorius quoque eam protestat sibi non asseruisse. Confutati Novatores, qui ex hoc facto spretam putant à Gallis autoritatem Romanam sedis.

VII. *Refellitur Massonus*, qui *Gallicane libertatis capita quadam ex hac epistola colligit*, que falso affingit Gallis.

I. **H**ACTENUS tuitionis ecclesiasticae
effectus prosecuti sumus qui cano-
num custodiam Principibus commissam ref-
piciunt. Attamen quia non solum obvian-
tendum est us malis quae ex legum ecclesia-

sticarum corruptione proficiscuntur, sed etiam prospiciendum ne jurisdictio ecclesiastica jurisdictionis regiae limites invadat, necesse est ut diligenter inquiramus quo pacto majores nostri se gesserint in his contentiobus. Deinde qua ratione his incommodis consulatur hodie, seu disciplina ecclesiastica laedatur, seu temporalis jurisdictionis fines violentur, aperte disseremus. Controversiarum de invasa jurisdictione Principum, altum silentium apud veteres, quia ab Episcopis antiquis sola canonum disciplina curabatur. Si quando se rebus secularibus aut judicandis aut administrandis immiscerent, id sibi a legibus suo seculo latissimum indulsum profitebantur, quibus uterentur quandiu Principi collubuisse. Quare ad mediae aetatis scriptores deveniendum est, ut inde harum dissensionum exempla & remedia adhibita petantur.

II. Primus occurrit Gregorius I V. Pontifex, qui trium Regum-Lotharij, Ludovici, & Pippini partes fovere ferebatur adversus patrem Ludovicum Pium Imperatorem, eoque animo se filiis adjunxit ut pacem conciliaret iis conditionibus quas aequas ipse judicabat, aut refragantem Ludovicum & Episcopos Ludovico consentientes excommunicatione percelleret. Dissidij causa ab Imperij divisione orta erat: quam ita Ludovicus concinnaverat anno D C C C X X I. ut Pippino Aquitaniam, Ludovico Bajo-riam, Lothario verò primogenito Italianam & imperatoriam dignitatem fe vivo, & ceteras ditiones post obitum suum concederer.

Hæc divisio sacramento procerum & Romani Pontificis subscriptione confirmata fuerat. Sed postea Carolus ex secundis Ludovici nuptiis cum Judith Regina prognatus, novarum rerum caussa extitit: quia ut ei portio legitima constitueretur, aliquid è ceteris partibus erat recidendum. Alamannia Carolo designara à patre, civile bellum excivit; quod paulisper sedatum recruduit, cùm Aquitania à Pippino avocata, dono patris Carolo cessit. Contractis undique copiis, hinc pater Imperator, inde tres filij, Vvormaciam pugnaturi convenere anno octingentesimo trigesimo tertio. Rumor autem percrebuerat Gregorium Pontificem à filiis stare, ut scribit auctor vite Ludovici, cuius hæc sunt verba: *De Papa vero Romano, quod ideo adfessus ut tam Imperatorem quam Episcopos excommunicationis vinculis irretire vellet, si qui inobedientes essent sue filiorūque Imperatoris voluntati, paratu quid subripuit Episcopis Imperatoris presumptio audacia, afferentibus nullo modo se velle ejus voluntati succumbere; sed si excommunicataras adveniret, excommuni-*